

Đầu Xuân

ĐI TÌM HIỂU ĐỨC DI-LẶC

Nguyễn Thiện

Ngày mồng một Tết, người Phật-tử ngoài sự đón tiếp mừng xuân theo phong tục, còn đón tiếp chào mừng một đấng từ-tôn với sắc mặt đầy tươi cười và hoan-hỷ, tượng trưng cho từ-bi, hỷ-xả của đạo Phật, đó là Đức DI LẶC BỒ-TÁT. Ngày vui vẻ nhất của dân tộc Việt-Nam, cũng như của người Phật Tử, chính ngày mồng một Tết là ngày vía Đức DI LẶC vậy.

Theo kinh-diển thì Đức DI LẶC đã qua nhiều kiếp tu-hành cùng với Đức THÍCH-CA, nhưng Đức THÍCH-CA đã tinh-tấn hơn nên đã thành Phật trước, còn Đức DI LẶC sẽ kế tiếp làm Phật để dẫn đường chúng sinh thoát khổ an vui.

Tuy hiện nay Đức DI LẶC thường trụ tại cung Trời Đâu Xuất để giảng dạy Duy-Thức, Ngài đã hóa hiện nhiều thân hình khác nhau để hóa độ chúng sinh mà không ai hay biết; chỉ khi nào Ngài từ bỏ thân hình biến hóa, để lại một bài Kệ thì người ta mới biết đó là Đức DI LẶC đã hiện thân.

Tại Trung-Hoa, hóa thân của Ngài được nhiều người biết đến nhất là một vị Tăng mập mạp, nét mặt tươi cười hoan-hỷ, thường đeo sau lưng một túi vải lớn, đựng nhiều đồ chơi để phân phát cho trẻ em, và dạy chúng niệm Phật; do đó, người Tàu đã gọi Ngài là BỐ-ĐÃI HÒA THƯỢNG. Khi vị Tăng này bỏ xác phàm để lại một bài Kệ, dân chúng mới biết đó là hóa thân của Đức DI LẶC, và lấy ngày giỗ của Ngài, trùng hợp vào ngày mồng một tháng giêng, làm ngày vía.

Người Trung-Hoa đã tạc tượng Ngài với sáu (6) đứa trẻ quanh mình, trêu chọc Ngài:

đứa thì ngoáy tai, đứa thì chọc mắt, đứa thì sờ bụng ... mà Ngài vẫn tươi cười, hoan-hỷ. Thâm ý của bức tượng là Ngài đã chứng được DUY-THỨC TÁNH điều-phục được LỤC CĂN (Tai, mắt, mũi, lưỡi, thân, ý) không để lục trần quyến rũ, chuyển BẤT THỨC thành TỰ TRI, diệt hết đau khổ và được an vui tự tại.

Nhiều người đã không ham hiểu ý nghĩa sâu xa của bức tượng, cứ cho rằng tượng “Ông Phổng đùa nghịch với trẻ con” hoặc là tiêu-biểu cho nhà có phúc, đông con nhiều cháu, v.v...

Đáng tiếc là sau này người ta chỉ tạc tượng với năm (5) đứa trẻ, mà bỏ quên đứa trẻ thứ sáu, bám dangle sau lưng, tượng trưng cho Ý CĂN, luôn luôn ẩn-núp để xúi dục hành-động. Những pho tượng cổ thì mới có đủ sáu (6) đứa trẻ.

Theo kinh-diển thì Đức DI LẶC sẽ giáng trần xuất-gia tu-hành và thành Phật dưới cây LONG HOA (cây hoa hình con rồng), vì vậy có danh-từ HỘI LONG HOA.

Một câu hỏi thường được nêu lên là “Bao giờ Đức DI LẶC giáng trần?” Theo kinh-diển thì khi nào đời sống con người giảm thiểu xuống còn mười (10) tuổi thì Đức DI LẶC mới ra đời. Tính theo sự kiếp giảm thì trải qua mấy trăm năm, tuổi thọ của con người mới giảm xuống một tuổi. Trước kia trung-bình người ta sống được 100 năm, rồi cứ giảm dần, nay còn khoảng 70 tuổi. Từ tuổi thọ trung-bình 70 tuổi giảm xuống còn 10 tuổi thì còn phải mấy triệu năm, nghĩa là còn xa xôi vô cùng.

(Xem tiếp trang sau)

ĐI TÌM HIẾU ĐỨC DI-LẶC

Cũng theo kinh-diển thì lúc đó Phật-giáo suy-đồi cùng cực, chùa chiền đổ nát, ác tāng hoành hành, kinh sách biến hết, chỉ còn lại sáu chữ HỒNG-DANH: NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT! Lúc đó Đức DI LẶC mới giáng trần để chấn-chỉnh lại Phật-giáo, hoằng dương chánh pháp và cứu-độ chúng sinh.

Hiện nay thì chưa đến nỗi bi đát đến vậy. Tuy tại mấy nước Đông Nam Á như Trung Hoa, Việt-Nam, Cao-Miên, Ai-Lao, ... đang bị Cộng-sản cai-trị, một số chùa chiền bị phá hủy, hoặc diêu-tàn, nhưng cũng còn một ít được giữ lại làm bình phong tuyên-truyền “tự-do tín-ngưỡng”, kinh sách đã được giữ gìn, một số tāng ni đã bị Cộng-sản lợi dụng làm trò hề, nhưng vẫn còn một số chuyên tâm tu-hành.

Còn tại các nước tự-do, Phật-giáo vẫn được phát triển, chùa chiền được xây-cất tốt đẹp, kinh điển vẫn được ấn-hành rộng rãi, như vậy thì chưa đến nỗi Đức DI LẶC phải giáng trần.

Kinh sách Phật-giáo thường nhắc đến danh-từ TAM THỂ CHƯ PHẬT, nghĩa là Chư Phật ba đời: quá khứ (A DI ĐÀ), hiện tại (THÍCH CA), và tương lai (DI LẶC) nối tiếp nhau để chỉ đường cho chúng sinh tu-hành. Sự hiện diện của Chư Phật lúc nào cũng có, vô cùng vô tận, vô thủy vô chung. Có những vị Tāng đặc-đạo, nhập định đi ngược thời-gian, thấy Hội LINH SƠN vẫn còn, đủ cả Đức THÍCH-CA và các đệ-tử. Đứng về phương diện tương đối, chúng ta đã chia cắt thời-gian và không-gian; nhưng đứng về tuyệt đối, thì tất cả là một; thời-gian và không-gian là một, như TAM THỂ CHƯ PHẬT cũng là một. Đó là sự giác-ngộ lúc nào cũng sẵn có trong tâm của chúng ta; chỉ vì VÔ-MINH che khuất nên không bừng sáng, cũng như mây che mặt trời. Khi nào diệt được VÔ-MINH thì sự sáng suốt tự nhiên hiển hiện, vì sự sáng

(Tiếp theo trang 33)

suốt đó lúc nào cũng như vậy, không hơn không kém.

Đối với những người chân-chánh tu-hành, hiểu LÝ DUY-THỨC, trực ngộ CHÂN TÂM, thì HỘI LONG HOA là hiện tiền, Đức DI LẶC sẽ giáng trần dưới một hình-thức nào đó, và cõi SA-BÀ sẽ biến thành cõi CỰC LẠC.

Nếu không chịu tinh-tấn tu-hành, cố-gắng tự tu, tự giác, mà chỉ ngồi chờ Đức DI LẶC giáng trần cứu-độ, thì muôn đời, ngàn kiếp cũng chẳng gặp được HỘI LONG HOA, chẳng bao giờ được diện-kiến Đức DI LẶC !

Nhân ngày mồng một Tết, chúng ta cố-gắng lễ Phật, phát đại-nghyệ TỰ GIÁC, GIÁC THA; tránh mọi việc ác, làm mọi việc lành, giữ THÂN, TÂM trong sạch, lời nói đi đôi với việc làm, chắc chắn nếp sống của chúng ta sẽ thấy Đức DI LẶC hiện ra với nụ cười hoan-hỷ, đầy vẻ TỬ-BÌ, xoa đầu và tho-ký cho chúng ta được giải-thoát khỏi chốn trầm luân khổ ải.

Xuân CANH NGỌ tại Miami, Florida
Để gợi nhớ những ngày mùa Xuân
đầm ấm tại quê nhà.

